

HOOFDSTUK 1

De eerste drie mannen strompelden om even over tien en het dorp binnen, met een onduidelijk verhaal over donkere gedaanten, bloedstollend gekrijs, hun vriend Scott, die werd vermist, en hun vriend Tim, die vóór zonsopkomst hun tentenkamp had verlaten om hulp te halen.

‘Grizzly,’ kreunde de eerste man.

‘Poema!’ zei de tweede met grote stelligheid.

De derde begon over te geven.

Misschien, misschien niet, dacht Marge Santi, die een stap achteruit deed om de kots niet over haar schoenen te krijgen. Ze liet de jonge mannen plaatsnemen in het achterste zitje van haar café en belde Nemeth. Uit beleefdheid nam ze ook contact op met sheriff Jim Kelley, die een aardige vent was en ieders respect genoot, maar verantwoordelijk was voor het hele district en niet op alle plaatsen tegelijk kon zijn. Als er haast geboden was, moest je bij Nemeth zijn.

Nemeth, een voormalig district ranger van het Shoshone National Forest, die nu als gids zijn brood verdiende, was een vent die van aanpakken wist. Hij liet voor de drie mannen allereerst grote mokken sterke koffie aanrukken. Te oordelen naar de zure geur van angst en alcohol die uit hun poriën wasemde, hadden ze behalve koffie voorlopig niets anders nodig. Twee mokken later wist hij in grote lijnen wat er was gebeurd.

Vijf mannen waren de wildernis in getrokken voor een vrijge-

zellenfeestje. Studievrienden, allemaal met enige kampeerervaring, al was het trio het erover eens dat de aanstaande bruidegom, Tim, de enige echte buitenman was. Tim maakte al sinds zijn zesde met zijn vader trektochten door de bergen. Vanwege hem waren ze gaan kamperen. De andere vier hadden net zo lief een golfweekend gedaan, of zich uitgeleefd in een casino of een luxehotel, maar Tims happy place was de wildernis en dus waren ze de bergen in getrokken, uitgerust met rugzakken, tenten, slaapzakken, een tweepitsgastel, blikjes bonen, knakworstjes, en zoveel bier en Maker's Mark als vijf gezonde jonge kerels konden dragen. Dat wil zeggen: veel. Maar ze waren niet dom en Tim had als ervaren kampeerder persoonlijk toezicht gehouden op wat er mee ging.

Gisteren hadden ze een afstand van ruim tien kilometer afgelegd en toen een geschikte kampeerplek gevonden op de oever van een brede rivier in een van de diepe dalen. Ze hadden hun spullen uitgepakt, de tenten opgezet en het eerste sixpack aangebroken. De rest van de drank hadden ze in het ijskoude water gehangen.

In deze tijd van het jaar werd het snel donker, maar dat vonden ze niet erg. Ze maakten een kampvuur, roosterden de worstjes en aten de bonen rechtstreeks uit de blikjes, wat leidde tot veel moppen over scheten.

Ze dronken bier, met whisky chasers. Hoeveel drank kunnen vijf jonge, gezonde mannen op? Veel. Maar ze zaten daar prima, hoefden niet te rijden, en hadden geen mobiel bereik, dus geen gezeur aan hun kop.

Alleen zij en de sterrenhemel. De eerste fles Maker's Mark was snel leeg en ze begonnen meteen aan de tweede. Tim zat dicht bij het vuur met pen en papier. Werkte hij aan zijn trouwgeloften? Schreef hij een liefdesbrief aan zijn bruid? Ze plaagden hem genadeloos, maar hij liet niets los.

Uren verstreken. Ze wisten niet hoe laat het was, en dat maakte hun ook niets uit. Uiteindelijk gingen ze naar bed, twee mannen in elk van de twee tenten, Tim, de aanstaande bruidegom, in zijn

eigen eenpersoonstentje. Het was misschien de laatste keer dat hij in zijn eentje kon slapen. Geniet er maar van, plaagden ze hem.

Toen...

Een bloedstollend gejack. Luid gekraak in het bos rond hun kamp.

‘Grizzly,’ zei Neil nu, in het café.

‘Poema,’ zwoer Josh.

Miggy, zoals Miguel door iedereen werd genoemd, schoof haastig uit het zitje omdat hij weer moest overgeven.

Misschien, misschien niet, dacht Nemeth. Marge haalde een zwabber.

De mannen waren uit hun tenten gekropen, stijf van de zenuwen. Met wild zwaaiende lichtbundels van hun zaklantaarns waren ze op zoek gegaan naar de oorzaak van de geluiden. Ze moesten het vuur opstoken, had Tim gezegd. Veel lawaai maken. De voedselvoorraad controleren die ze op ruime afstand van de tenten in de bomen hadden gehangen.

Daarom duurde het een paar minuten, misschien vijf of zelfs tien, voordat tot hen doordrong dat de groep van vijf een groep van vier was geworden. Waar was Scott?

Miggy had een tent met hem gedeeld en Miggy had geen idee.

‘Geen... flauw... idee,’ zei Miggy, nog steeds kokhalzend, tegen Nemeth.

Tim had de leiding genomen. Scott kon een stukje het bos in zijn gelopen om te plassen. Hij kon met zijn dronken kop ook zomaar het bos in zijn gelopen en verdwaald zijn. Vanwege de kou, het ruige terrein en de aanwezigheid van vleesetende roofdieren moesten ze hem meteen gaan zoeken.

Ze besloten dat twee aan twee te doen. Tim besliste dat twee van hen het gebied ten noorden van het kampvuur zouden doorzoeken, terwijl de andere twee het zuidelijke deel voor hun rekening zouden nemen. Wie Scott zou vinden, zou hun speciale fluitje laten horen.

Maar ze vonden hem niet. Ze speurden de oever van de rivier af en drongen diep door in het bos. Geen Scott. Wat ze wél vonden, waren vertrapte struiken. Gebroken takken. Iets wat bloed kon zijn.

‘Grizzly,’ kreunde Neil.

‘Poema,’ zei Josh, nu iets minder zelfverzekerd.

‘Dit is zo klote,’ fluisterde Miggy.

Met dat laatste was Nemeth het eens.

Om vier uur 's nachts, toen het bitterkoud en aardedonker was, nam Tim een besluit: ze hadden hulp nodig, en omdat hun mobieltjes hier geen bereik hadden, moesten ze terugkeren naar de bewoonde wereld. Als het meest ervaren en minst dronken lid van de groep greep hij zijn rugzak, knipte zijn oude, vertrouwde hoofdlamp aan en ging meteen op weg.

Neil, Josh en Miggy bleven nog drie uur rond het kampvuur zitten, zonder te eten, zonder te drinken, óp van de zenuwen. Zodra het licht werd, vulden ze hun thermosflessen en gingen zij ook op weg. Ze lieten alles achter. Tenten, slaapzakken, voedsel, drank. Drie jonge mannen, fit en nu weer min of meer nuchter, die nog maar één doel voor ogen hadden: maken dat ze daar wegwamen.

Het was een zware tocht. In struikelende looppas renden ze heuveltjes op, daalden steile hellingen af, klauterden over rotsblokken, drongen door struiken en waadden door beekjes. Uiteindelijk bereikten ze de plek waar hun gehuurde quads stonden. Vijf stuks. Hadden dat er niet vier moeten zijn?

Opnieuw sloeg de angst hun om het hart. Nu vanwege Tim.

Quads naar dorp. Dorp naar café. En nu... hulp. Nemeth. Sheriff. Cavalerie. Jagers met vuurwapens. Alle hulp was welkom, in iedere vorm. Help ons.

Nemeth vouwde een topografische kaart open en liet de mannen aanwijzen waar ze waren geweest. Ze wisten welk pad ze op de heenweg hadden genomen. Het was, zoals alle paden in deze bossen, gemarkeerd tot je bij ruiger terrein kwam, waar de meeste

mensen zich liever niet waagden. De mannen wisten redelijk goed in te schatten waar de plek aan de oever van de rivier was, waar ze hun tenten hadden opgezet. Nemeth liet zijn wijsvinger vanaf dat punt langs de geologische structuren glijden, nadenkend, peinzend, piekerend. Marge was in de telefoon geklommen en zorgde ervoor dat er voldoende koffie was.

In bergdorpen als deze had je vrijwel altijd een Search and Rescue Team. In dit geval bestond het uit vijftien vaste vrijwilligers. Gezien de omstandigheden hadden ze echter meer mankracht nodig. Buren namen contact op met elkaar en mensen stroomden naar het café, waar Nemeth deed waar hij goed in was: de zoekactie coördineren.

Het eerste punt op zijn agenda: spoedteams. Zijn beste zoekers zouden zich opstellen aan de rand van het zoekgebied, rond de plek waar de vermiste kampeeders voor het laatst waren gezien. Rekening houdend met de gemiddelde afstand die een volwassen man in dergelijk terrein per uur kon afleggen, trok Nemeth een grote cirkel rond de kampeerplek. Het gebied daarbinnen was hun zoekterrein. De spoedteams zouden te voet, per quad en te paard naar strategische punten op deze cirkel gaan en daarvandaan een eerste zoekactie uitvoeren op en langs de paden en in het omliggende terrein, waarbij ze gezamenlijk zouden oprukken naar het middelpunt van de cirkel. Ze zouden niet alleen uitkijken naar de vermiste mannen, maar ook naar sporen van menselijke aanwezigheid, die verdere informatie konden verschaffen over waar de ervaren kampeerder Tim en zijn aangeschoten vriend Scott waren gebleven.

Ramsey, een dorp met vierduizend inwoners aan de rand van de Popo Agie Wilderness, zat tjokvol ervaren bergwandelaars. De bergen waren voor hen een lifestyle en een roeping. Nemeth was een door de wol geverfde generaal die werkte met ervaren voetsoldaten.

Daardoor was wat er vervolgens gebeurde voor de familie zo

moelijk te accepteren. In de eerste acht uur van de zoektocht vonden ze Scott, die doelloos over de rotsachtige oever van de rivier dwaalde, gekleed in zijn lange ondergoed, met zijn gezicht vol schrammen en aangekoekte aarde onder zijn nagels. Volkomen van de kaart, diep in shock.

‘Grizzly,’ fluisterde Neil.

‘Poema,’ herhaalde Josh.

‘Shit...’ jammerde Miggy.

Zelfs toen hij weer een beetje was bijgekomen, kon Scott hun niets vertellen over waar hij was geweest of wat hij had gedaan. Hij herinnerde zich dat hij met zijn vrienden rond het kampvuur had zitten drinken en dat ze Tim hadden geplaagd met zijn trouwgeloften. Scott was in zijn tent gekropen en... opeens was het weer licht. En koud. Bitterkoud. Hij had op zijn sokken rondgedwaald tot hij bij de rivier was gekomen en had toen geprobeerd die te volgen. Uiteindelijk waren er mensen verschenen, had er een schril fluitje geklonken en nu zat hij hier met hen en... hé, waar is Tim?

Timothy O’Day. Drieëndertig jaar, de eerste in zijn familie die had doorgeleerd. College en toen de Oregon State University, waar hij was afgestudeerd als werktuigbouwkundige. Door zijn familie en vrienden beschreven als een rasechte MacGyver. Verloofd met Latisha Gibbons, die hij drie jaar geleden had leren kennen via zijn studievriend Neil. Latisha kwam uit Atlanta, werkte in marketing en verkeerde in de weekenden in een staat van perpetuum mobile, in de bergen, op de fiets of op de ski’s, net zo fanatiek als haar toekomstige echtgenoot.

Iedereen zei dat ze zo’n mooi stel waren. Ze konden model staan voor fitnessreclames. Ze zouden een huis kopen, een labrador adopteren en 2,2 kerngezonde kinderen krijgen die ze konden meenemen op hun trektochten door de bossen en de bergen.

Er wachtte hun een heerlijk leven, waar ze met volle teugen van zouden genieten.

De uren regen zich aaneen tot dagen, en de dagen tot weken.

Tims familie was gekomen. Zijn vader, Martin, reed van Oregon naar Wyoming met zijn volledige bergbeklimmersuitrusting in de laadbak van zijn auto. Marty was een pezige, diep gebruikte man, timmerman van beroep, bergbeklimmer in zijn vrije tijd. Vergeleken met hem was Tims moeder, Patrice, bijna transparant. Ze had kanker gehad, vernamen de bewoners van Ramsey. Vijftien jaar geleden, en de ziekte was meermalen teruggekeerd. Het was een wonder dat ze nog leefde.

Marge gaf haar kopjes koffie en thee, en verleende in het geheim bescheiden medicinale assistentie.

Martin ging in conclaaf met Nemeth en sheriff Kelley, die samen de leiding hadden over de zoekactie. In het begin zag je Martin knikken, instemmen, dankbaarheid tonen. Na vijf dagen had hij veel kritische vragen en zat hij zich op te vreten. Op de zevende dag trok hij zelf het bos in, binnensmonds grommend toen Nemeth en sheriff Kelley probeerden hem tegen te houden.

De spoedteams stopten met haast maken. Het tempo van de speurtochten zakte. De zoekers werkten methodisch, maar koesterden geen hoop meer op een snel resultaat. Ze tekenden een raster op de plattegrond en maakten zich op om het terrein systematisch uit te kammen. Helikopters scanden het met infraroodcamera's. Snuffelhonden volgden veelbelovende aanwijzingen. Er kwamen telefoontjes van mediums die zeiden goede tips te hebben, die meestal gingen over stromende rivieren of donkere grotten.

Vrijwilligers bleven toestromen. De National Guard bood hulp. Na drieëntwintig lange, zenuwslopende, uitputtende dagen zakte de temperatuur en werden de hoogste toppen van de bergen bedekt met sneeuw.

De vrijwilligers keerden stilletjes terug naar hun eigen leven. De hondenteams gingen naar huis. De helikopters waren nodig voor nieuwe missies. Alleen de familie en de vrienden bleven.

Martin O'Day hield het het langst vol. Hij had vele jaren ervaring en hij had het voordeel dat hij zijn zoon zelf had getraind.

Elke dag trok hij de bergen in voor een nieuwe expeditie, terwijl Patrice persconferenties hield met haar toekomstige schoondochter aan haar zij. De twee vrouwen waren een levend voorbeeld van verdriet en wanhoop. De studievrienden, Neil, Josh, Miggy en Scott, deden hun best om te helpen, maar zaten ook met de eisen van hun werk, familie en andere verplichtingen.

Martin O'Day zocht naar zijn zoon. En toen zocht hij naar tekenen van leven van zijn zoon. En uiteindelijk naar het lichaam van zijn zoon.

'Grizzly,' fluisterde Neil.

'Poema,' hield Josh vol.

'Verdomme,' zei Miggy.

Wat er is gebeurd, hebben de bossen nooit losgelaten. De seizoenen regen zich aaneen tot jaren en Timothy O'Day werd de zoveelste vermiste kampeerder, een man die spoorloos was verdwenen.

Iets wat de meeste mensen niet weten: er zijn minstens zestienhonderd mensen, maar vermoedelijk een veelvoud daarvan, die in natuurgebieden zijn verdwenen. Wandelaars, dagjesmensen, kinderen die met hun ouders kampeerden. Het ene ogenblik waren ze er nog, het volgende waren ze verdwenen.

Er is geen nationale databank met gegevens over deze zaken. Er bestaat geen gecentraliseerde SAR-opleiding. Vaak zijn er zelfs geen duidelijke gerechtelijke richtlijnen over de organisatie van de zoekactie. Er is over het algemeen ook geen budget voor. De kosten voor een grootscheepse zoekactie kunnen oplopen tot meer dan driehonderdduizend dollar per dag. Voor veel districtsheriffs is dat hun volledige jaarbudget.

Als de vrijwilligers uiteindelijk naar huis gaan, is het daarom meteen afgelopen met de pogingen de vermiste te vinden, en blijft de familie achter met weinig hoop en veel onbeantwoorde vragen. De meeste familieleden zullen op eigen kracht doorgaan zo lang

als ze kunnen. Sommigen, zoals Martin O'Day, zullen de jacht elk jaar voortzetten, geholpen door vrienden, financieel gesteund door online campagnes, bijgestaan door deskundigen van verschillende pluimage.

Volgens het artikel in de regionale krant dat ik zit te lezen, is dit voor Martin het vijfde jaar. In augustus gaat hij het nog één keer proberen. Zijn vrouw, Patrice, is stervende aan de kanker die al eerder heeft geprobeerd haar van het leven te beroven. Ze wil haar zoon terug. Ze wil naast hem worden begraven.

Ik zit in een café dat vermoedelijk niet veel verschilt van dat waar de vrienden van Tim O'Day die ochtend naar binnen waren gestrompeld. Ik heb de afgelopen twaalf uur in een bus gezeten en zit nu bij te komen, ergens ten westen van Cheyenne en ten zuiden van Jackson, Wyoming. Ik ken de streek niet en geniet van de vrijheid van mijn nomadische leven. Ik lees het artikel nog een paar keer. Iets aan dit verhaal grijpt me vast en laat me niet meer los.

Mijn naam is Frankie Elkin en mensen opsporen is wat ik doe. Als de politie het heeft opgegeven, als niemand zich de zaak nog herinnert, als de media niet eens belangstelling hebben getoond, begin ik te zoeken. Niet voor geld, niet voor roem, en meestal zonder hulp.

Ik ben hier niet voor opgeleid. Ik ben geen voormalig rechercheur, geen privédetective, niets van dat alles. Ik ben alleen maar ik. Een doodgewone witte vrouw van middelbare leeftijd, met heel weinig bezittingen en heel veel spijt. Ik heb het echte leven ooit geprobeerd. Er was een huis, een baan, zelfs een man die genoeg van me hield om mijn hand vast te houden terwijl ik mijn best deed om nuchter te blijven.

Uiteindelijk kwamen de muren op me af; ik verdrong in de geestdodende sleur. En de man die van me hield...

Op een dag vertelde een vrouw tijdens mijn AA-meeting over haar dochter, die was verdwenen, en dat de politie weinig interesse had voor een jonge vrouw met een problematisch verleden. Ik

werd nieuwsgierig. Ik begon vragen te stellen en voor ik het wist, had ik de dochter gevonden. Jammer genoeg had haar verknipte vriendje ervoor gekozen een kogel door haar hoofd te jagen en haar lichaam in een crackhouse achter te laten, in plaats van haar haar vrijheid te gunnen. Alhoewel die zaak geen happy end had, of misschien juist daarom, volgde op deze speurtocht een tweede, en toen een derde.

Nu is dit al tien jaar wat ik doe. Ik reis van de ene plek naar de andere, gewapend met niets anders dan goede bedoelingen. Ik heb gisteren de bus naar Idaho genomen om me te verdiepen in het geval van Eugene Santiago, een achtjarige jongen die nu een jaar en vier maanden wordt vermist. Ik heb over Eugenes verdwijning gelezen op een van de *cold case*-forums die ik regelmatig bekijk. Zijn gloedvolle donkere ogen en zijn ernstige glimlach deden me iets. Ik weet niet altijd waarom ik bepaalde zaken kies. Er zijn er immers zoveel. Ik zie een krantenkop, lees een artikel, en dan weet ik het gewoon.

Net zoals nu, denk ik, terwijl ik het regionale krantje neerleg. Ik heb al heel lang geen speurtocht in de wildernis ondernomen. Ik werk meestal in kleine plattelandssteden of dichtbevolkte stadswijken. Ik kies vaker kinderen dan volwassenen, eerder minderheden dan witte personen. Mijn missie is mensen te helpen die niet voldoende hulp hebben gekregen, en de families van de zestienhonderd of meer mensen die in natuurgebieden zijn verdwenen, zullen je vertellen dat ze schandalig weinig hulp hebben gekregen.

Ik denk aan de moeder van Timothy O'Day, die nog maar één ding wil: naast haar zoon begraven worden.

Eugene Santiago wordt al bijna anderhalf jaar vermist. Een paar weken maken niet uit. De kans dat Timothy O'Day levend zal worden gevonden is misschien nihil, maar ik weet uit ervaring wat een verschil het maakt als het lichaam van een vermiste aan de familie kan worden teruggegeven.

Ik pak de kaart met de busroutes en zoek een bus naar mijn nieuwe bestemming.

HOOFDSTUK 2

Wie arm is, moet geduld hebben. Ik heb geen auto, noch een bankrekening die me in staat stelt er een te huren om in Ramsey, Wyoming te komen. Er zit voor mij niets anders op dan de bus te nemen, van A naar B naar C. Bushaltes heb je in meer soorten en maten dan de meeste mensen zich realiseren. Je hebt kolossale stedelijke busstations, compleet met toiletten en snelbuffetten, maar je hebt ook dit: een minimarkt bij een tankstation aan de rand van een eenzame weg.

De bus rijdt door en ik blijf achter. Ik moet me even oriënteren. Het is het begin van de middag. De hemel heeft de diepblauwe kleur die ik associeer met ansichtkaarten en het leven van andere mensen. De landelijke weg is een donkergrijze streep die golft tussen de majestueuze bergen ver achter me en de hoge pieken die vlak voor me oprijzen.

Ik ben nog niet eerder in Wyoming geweest en tot nu toe vind ik hier alles prachtig. De geur van warme aarde en door de zon gedroogd gras, de countrymuziek uit de luidspreker van het winkeltje, de vrachtwagens en veewagens die voorbijdenderen.

Dit grootse, mij onbekende landschap is opwindend maar ook angstaanjagend. Dat ik me niet graag bind, wil nog niet zeggen dat ik het leuk vind om geen anker te hebben.

Ik loop de kleine, stoffige minimarkt in. Achter de toonbank zit een man op leeftijd met een verschoten rode baseballpet en een borstelige bruine snor. Hij kijkt op, monstert me en knikt kort.

Hij ziet meteen dat ik niet van hier ben. Ik ben daar inmiddels aan gewend. Ik ben nooit ‘van hier’, ik ben altijd een outsider, iemand die op doorreis is.

Ik trakteer mezelf op een reep chocola en een fles water en blijf staan bij een rek met brochures over wat er in de omgeving te doen is. De man achter de toonbank buigt zijn hoofd weer over zijn tijdschrift. Ik ben voor hem niet interessant.

Normaal gesproken bereid ik me goed voor op mijn nieuwe missie. Ik doe onderzoek naar de omgeving en lees de streekkranten om te zien hoe ik aan tijdelijk werk en onderdak kan komen. Na mijn impulsieve besluit vaar ik nu blind. Ik weet niet of ik onvoorstelbaar dapper of ongelooflijk dom bezig ben, maar dat geldt voor veel van mijn beslissingen.

Ieder ander zou nu zijn smartphone pakken en gaan googelen. Helaas verdien ik met wat ik doe – zoeken naar vermiste personen – helemaal niets, en is het salaris van mijn tijdelijke baantjes – barkeeper in cafés waar toevallig personeel nodig is – nooit om over naar huis te schrijven. Mijn ‘smartphone’ is een oude klaptelefoon met beperkte geheugencapaciteit. Als het meezit, kan ik er berichtjes mee ontvangen. Bij googelen zou er niet veel meer dan een klomp gesmolten microchips van overblijven.

Om dezelfde redenen heb ik ook geen laptop, en zelfs geen tablet. Ik zou die luxe best willen, maar ik leid niet alleen een nomadisch leven, maar ook een nogal gevaarlijk leven. Daarmee bedoel ik dat veel van de plaatsen waar ik naartoe ga, bekendstaan om hoge misdaadcijfers en weerstand tegen outsiders. Het is meer dan eens voorgekomen dat er bij me werd ingebroken en dat mijn spullen werden vernield; het is ook voorgekomen dat opgefokte politieagenten hun wapens op me richtten, en dat rouwende familieleden op me afkwamen met gebroken bierflesjes.

De reden waarom ik in het begin afzag van materiële bezittingen, was dat de ballast me hinderde. De reden waarom ik nu niets van waarde bezit, is dat ik niet wil sterven in een poging iets te

beschermen waar ik bij voorbaat geen waarde aan had moeten hechten.

Als de bus in een stad was gestopt, had ik gebruik kunnen maken van een internetcafé of de openbare bibliotheek om mijn huiswerk te doen, maar omdat ik tijdelijk ben gestrand in een afgelegen tankstation midden in Wyoming, moet ik me behelpen met reisbrochures.

Ik zie foto's van dikhoornschapen, ruige bergen en diepbloeuwe meren. Je kunt hier paardrijden, bergbeklimmen, jagen en vissen. Er zijn plattegronden beschikbaar met gemarkeerde paden, maar men wordt gewaarschuwd voor beren – *Pas op voor beren!* – en dringend verzocht geen veldbloemen te plukken. Nadat ik de afgelopen tien maanden in grote steden heb doorgebracht, eerst in een achterstandswijk in Boston en daarna tussen trieste huurkazernes bij Memphis, word ik duizelig van al dat natuurschoon.

Tegelijkertijd is er dat vage gevoel van gevaar. Ik heb zoekacties verricht in de natuur, maar nooit op zulk ruig terrein als deze bergen. Ik ben door bossen getrokken, maar ik weet niets over grizzlyberen. Alhoewel mijn zoekacties te vaak een triest resultaat hebben, ga ik er nooit van uit dat ik een lijk zal vinden.

Ik denk aan Patrice O'Day, die als laatste wens heeft naast haar zoon begraven te worden.

‘Waarom moeten de problemen van andere mensen jóúw problemen zijn?’ had Paul verzucht. ‘Wat moet er nog gebeuren voordat je inziet dat jij ook belangrijk bent? Jij, Frankie. Ik hou van jou.’

Ik praat niet meer met Paul, maar soms bel ik zijn weduwe nog.

Ik ben net klaar met het bestuderen van de plaatselijke wetenswaardigheden als een gedeukte Chevy-pick-uptruck bij de pomp stopt. De laadbak ligt vol hoog opgetaste strobalen en de zijkanten van de auto zijn tot halverwege de portieren bespat met modder. Een vrouw in een versleten spijkerbroek en mouwloos t-shirt en met een lichtbruine cowboyhoed op stap uit.

Perfect.

Ik neem met een knikje afscheid van de zwijgzame man achter de toonbank en ga naar buiten om over transport voor het volgende traject van mijn reis te onderhandelen.

Ik ben opgegroeid in een kleine stad in het noorden van Californië. Mijn vader was een beminnelijke dronkenlap, mijn moeder was hem grommend tot steun. Hij dronk, zij werkte. Hoe meer hij dronk, hoe harder zij werkte.

Het gevolg was dat geen van beiden veel aandacht had voor mij. Ik ging mijn eigen gang, in een tijd dat niemand het had over kinderlokkers en eenzame mannen die zich ophielden in de buurt van speeltuinen. Ik had, net zoals alle buurtkinderen, een roestige tweedehands fiets met een banaanzadel dat met ducttape bij elkaar werd gehouden en daarmee fietste ik door de hele buurt. Er zijn echter grenzen aan hoe ver een klein meisje kan fietsen. Als mijn vriendjes en ik de stad in wilden om ons zakgeld uit te geven aan snoepgoed, gingen we liften. Je ging aan de rand van de hoofdweg staan en stak je duim op.

Soms waren we met ons zessen en zaten we boven op elkaar op de achterbank van iemand die een hand over zijn hart had gestreken toen hij ons had zien staan. Soms gingen mijn beste vriendin, Sophie, en ik samen. Soms ging ik in mijn eentje, omdat mijn vader laveloos was en het nog uren zou duren voordat mijn moeder thuiskwam. Zelfs toen kon ik nooit lang op één plek blijven.

Ik vroeg me nooit af of het soms gevaarlijk was om bij wildvreemden in de auto te stappen. Iedereen deed het.

Vandaag waarschuwen ouders hun kinderen voor dergelijk gedrag, maar in afgelegen gebieden blijft liften iets wat nog steeds wordt gedaan. De bussen doen alleen de steden aan. Taxi's, Ubers en huurauto's zijn voor stadsmensen.

Ramsey ligt circa twintig kilometer van deze bushalte. In de felle zon en de meedogenloze droge hitte van augustus is dat iets

te ver om te lopen. Ik kan beter proberen een lift te krijgen.

Ik loop naar de vrouw die aan het tanken is. Ze kijkt op en knikt naar me. Ze lijkt ongeveer net zo oud als ik, heeft een gebruinde huid en slanke, gespierde armen. Een paardenvrouw; dat zie ik aan haar houding. Ik mag haar meteen. Dit is een van mijn pluspunten. Ik ben dan wel een vagebond, maar ik hou van mensen.

Of mensen mij ook mogen, is altijd een interessante vraag.

Ik kom meteen ter zake. 'Ik ben Frankie Elkin. Ik moet in Ramsey zijn. Als u toevallig die richting uit gaat, zou ik het fijn vinden als ik mocht meeliften.'

De vrouw bekijkt mij, mijn wielkoffer en mijn oude, bruine, leren rugzak. Ik vraag me af wat ze ziet en wat ze misschien niet ziet. Ik ben niet oud. Ik ben niet jong. Ik ben niet mooi. Ik ben niet afstotelijk. Ik ben niet van hier, maar ik ben inmiddels van nergens meer.

De pomp slaat af. Ze haakt de tuit op zijn plek en draait de dop op de benzinetank van de auto.

'Ik kan u een vergoeding geven voor de benzine,' bied ik aan, terwijl ik probeer me te herinneren hoeveel kleingeld ik in mijn broekzak heb. Ik weet dat ik in totaal nog maar twaalfhonderd dollar heb. Op zich is dat niet erg; ik ben van minder rondgekomen.

'Wie ben je?' vraagt de vrouw.

'Frankie...'

'Nee. *Wie* ben je?'

'Mijn beroep is barkeeper.'

'Waarom Ramsey?'

'Omdat ik ook zoek naar vermiste personen, en ik belangstelling heb voor Timothy O'Day.'

'Ben je journalist?'

'Nee. Ik ben iemand die naar vermiste personen zoekt.' Ik haal mijn schouders op. 'Er is meer vraag naar mensen zoals ik dan je zou denken.'

‘Is dat al je bagage?’

‘Ja.’

‘Waar is je uitrusting? Bergschoenen? Kampeergerei?’

Ik werp een korte blik op mijn wielkoffer, die na ontelbare steden, kilometers en busritten vol krassen zit. De paardenvrouw heeft gelijk. Mijn impulsieve plan heeft een paar zwakke plekken, maar daar heb ik me nog nooit door laten tegenhouden.

‘Dat is van later zorg.’

De vrouw leunt tegen haar auto, met haar armen over elkaar geslagen. Ze bekijkt me van top tot teen. Ze heeft geen nee gezegd, en in mijn wereld staat dat gelijk aan ja, alleen is er nog wat geduld vereist.

‘Hoe weet ik dat je geen krankzinnige seriemoordenaar bent?’ vraagt ze dan.

‘Hoe groot is de kans dat er twee krankzinnige seriemoordenaars in één auto zitten?’

Het is een oud mopje, maar het levert me een glimlach op. Onder de rand van de stetson verschijnen rimpeltjes in de hoeken van haar blauwe ogen. Ze zit onder het stof en strootjes, en er hangt een flauwe geur van paardenmest om haar heen.

Ik zou naar een baantje op haar ranch kunnen solliciteren. Het is verleidelijk, tot ik weer naar de stalen spieren van haar armen kijk en die vergelijk met mijn eigen magere ledematen. Ik ben erg vindingrijk en ik heb me uit heel wat lastige situaties weten te lulen, maar ik hoef echt niet te proberen een potje armworstelen te winnen.

‘Goed,’ zegt ze abrupt. ‘Ik ben Lisa Rewell. Ik zal je naar Ramsey brengen. Stap maar in.’

Ik aarzel niet, maar loop om de auto heen en stap in, met mijn koffer onder mijn voeten en mijn leren rugzak naast me op de bank.

‘Aangenaam kennis te maken, Lisa.’

En zo zit ik weer op de weg.

‘Woon je hier in de buurt?’ vraag ik haar als we bij het tankstation wegrijden. Beide zijraampjes staan open en de wind waait door mijn haar. De positieve kant van mijn overhaaste besluit is weer aan de winnende hand.

‘Bijna mijn hele leven. Ik heb een ranch bij Ramsey.’

‘Paarden?’

‘Paarden, vee, en wat loslopend spul.’

‘Menselijk of dierlijk?’

Dat levert me nog een glimlach op. ‘Allebei.’

‘Heb je meegedaan aan de zoekactie naar Tim O’Day?’

Ze knikt kort. ‘Meteen nadat hij en zijn vriend vermist werden. De meeste mensen uit de omgeving kwamen helpen. Ik heb paarden uitgeleend aan de zoekploeg.’

‘Hebben de mensen hier theorieën?’

‘De natuur eist respect.’

‘Timothy lijkt dat gehad te hebben. Respect voor de natuur. Hij had ook ervaring. En een gedegen uitrusting.’

Ze haalt haar schouders op.

‘Zou het aan de drank hebben gelegen?’ vraag ik. ‘Zijn vrienden en hij waren op een afgelegen plek gaan kamperen en hadden zich volgegoten met bier en whisky.’

‘Wat denk je dat wij hier als tieners deden?’

Ze heeft een punt. ‘Hoe denk jij over de wilde dieren? Grizzlyberen? Poema’s?’

‘Zou kunnen.’

‘Maar is niet waarschijnlijk?’

‘Ik ga nooit zonder vuurwapen de bergen in. Daar is een reden voor. Maar zo lang als ik hier woon, heb ik nog nooit een grizzlybeer gezien. Wel zwarte beren, maar die zijn geen probleem. Bovendien zijn dieren geen nette eters.’

‘Met andere woorden, als Tim was aangevallen door een grizzlybeer of een poema, zouden daarvan meer bewijzen zijn gevonden. Ik dacht dat zijn vrienden hadden gezegd dat ze bloed en

vertrapte struiken hadden gezien, toen ze naar Scott zochten.'

'De zoekploeg heeft ergens gebroken takken gezien, maar geen bloed. Bovendien was Tim er toen nog bij, en is Scott later gezond en wel gevonden.'

'Misschien waren die struiken vertrappt omdat er een dier had rondgeslopen, aangetrokken door de geur van voedsel, een dier dat niet dichterbij durfde te komen vanwege het kampvuur.' Ik zit hardop te denken. Onzin uit te kramen, goedbeschouwd. Nog iets waar ik goed in ben. 'En toen Tim uiteindelijk in zijn eentje terugging naar het dorp, en niet meer beschermd werd door het kampvuur...'

Rewell snuift. 'Je klinkt als de Bigfoot-jager.'

'Is er een Bigfoot-jager?'

'Ik dacht dat je deel uitmaakte van de zoekploeg.'

'Nog niet, maar dat komt nog wel, nadat ik hen heb ontmoet en voor me heb ingenomen.'

'Wie ben je ook alweer?'

'Geloof me, hoe vaker ik die vraag beantwoord, hoe minder men geneigd is me te geloven. Een Bigfoot-jager? Echt?'

'Van de North American Bigfoot Society.'

Er knaagt iets in mijn achterhoofd. Iets wat ik zou moeten weten. 'Gelooft Martin O'Day echt dat Bigfoot zijn zoon heeft gegrepen?'

'Dat moet je hém maar vragen.'

'Wat denk jij?'

Ik verwacht een sardonisch antwoord of een meewarige blik. Tot mijn verbazing aarzelt Lisa.

'Wat?' dring ik aan.

'Je zegt dat jij vermiste personen weet te vinden?'

'Ja.'

'Zoek je naar álle vermiste personen?'

'Hoe bedoel je? In het hele land?'

Lisa werpt een blik op me. 'Alle personen die vermist worden

in de Popo Agie Wilderness. Het gaat niet alleen om een dronken bruidegom. Er zijn in de afgelopen twintig jaar minstens vijf mensen verdwenen.'

Ik besef opnieuw dat ik eigenlijk nog maar erg weinig weet. 'Is dat veel voor een zo groot gebied?'

'Het is in elk geval niet weinig.'

'Bigfoot?' Ik kan me niet inhouden.

Weer een stilte, dan schudt ze haar hoofd. 'Of iets anders. Mijn advies is dat je verdomd goed op je tellen moet passen als je die bossen in trekt.'